

The Holy See

***SALUTO DEL SANTO PADRE BENEDETTO XVI
AI PELLEGRINI DELL'ORDINE DI MALTA
DOPO LA SANTA MESSA***

*Basilica Vaticana
Sabato, 9 febbraio 2013*

[[Video](#)]

Drodzy bracia i siostry!

Z radością witam i pozdrawiam każdego z was, kawalerów i damy, kapelanów i wolontariuszy Suwerennego Rycerskiego Zakonu Maltańskiego. Szczególnie pozdrawiam Wielkiego Mistrza, Jego Wysokość Fra Matthew Festinga, dziękując mu za uprzejme słowa, skierowane do mnie w imieniu was wszystkich; dziękuję również za ofiarę, jaką zechcieliście mi przekazać, a którą przeznaczyłem na dzieło miłosierdzia. Serdeczne pozdrowienia kieruję do kardynałów i braci w biskupstwie i kapłaństwie, a zwłaszcza do mojego Sekretarza Stanu, który niedawno przewodniczył Eucharystii i do kardynała Paolo Sardiego, Patrona Zakonu, któremu dziękuję za troskę o wzmocnienie szczególnej więzi łączącej was z Kościołem katolickim, a zwłaszcza ze Stolicą Apostolską. Z wdzięcznością pozdrawiam abpa Angelo Acerbi, waszego Prałata. Pozdrawiam też przedstawicieli korpusu dyplomatycznego, a także wszystkie obecne tutaj wybitne osobistości i przedstawicieli władz.

Okazją do dzisiejszego spotkania jest dziewięćsetlecie uroczystego przywileju *Pie postulatio voluntatis* z 15 lutego 1113 r. Na jego mocy papież Paschalis II brał pod opiekę Kościoła nowo utworzone bractwo szpitalne pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela i czynił je suwerennym, ustanawiając jako Zakon w prawie kościelnym z uprawnieniami swobodnego wybierania swych przełożonych, bez ingerencji innych władz świeckich lub kościelnych. To ważne wydarzenie nabiera szczególnego znaczenia w kontekście Roku Wiary, podczas którego Kościół jest wezwany do odnowienia radości i zaangażowania wiary w Jezusa Chrystusa, jedyne Zbawiciela świata.

Także i wy jesteście powołani do przyjęcia tego czasu łaski, aby pogłębić znajomość Pana i sprawiać, aby przez świadectwo waszego życia i służbę w naszych czasach promieniowały prawda i piękno wiary.

Wasz Zakon od samego początku wyróżniał się wiernością Kościołowi i Następcy Piotra, a także swoją niezaprzeczalną tożsamością duchową, charakteryzującą się wzniosłym ideałem religijnym. Nadal podążajcie tą drogą, konkretnie świadcząc o przemieniającej mocy wiary. Ze względu na wiarę apostołowie opuścili wszystko, aby pójść za Jezusem, a następnie poszli na cały świat, realizując nakaz niesienia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu. Odważnie głosili wszystkim moc Krzyża i radość zmartwychwstania Chrystusa, których byli bezpośrednimi świadkami. Ze względu na wiarę męczennicy oddali swe życie, ukazując prawdę Ewangelii, która ich przekształciła i uzdolniła do osiągnięcia największego daru, owocu miłości, przebacząc swoim prześladowcom. To właśnie ze względu na wiarę, na przestrzeni wieków, członkowie waszego Zakonu poświęcali się najpierw opiece nad chorymi w Jerozolimie, a następnie pomocy narażonym na poważne niebezpieczeństwa pielgrzymom w Ziemi Świętej, kreśląc wspaniałe karty miłosierdzia chrześcijańskiego i opieki nad dziedzictwem chrześcijańskim. W XIX wieku Zakon otworzył się na nowe i bardziej rozległe obszary działalności charytatywnej oraz służby chorym i ubogim, nie rezygnując jednak nigdy z pierwotnych ideałów, zwłaszcza intensywnego życia duchowego poszczególnych swych członków. W tym kierunku muszą nadal zmierzać wasze wysiłki, zwracając szczególną uwagę na konsekrację zakonną profesów, stanowiącą serce Zakonu. Nigdy nie wolno wam zapomnieć o korzeniach, wyrastających z faktu, że błogosławiony Gerard i jego towarzysze poświęcili się na mocy ślubów służbie biednym, zaś przywilej *Pie postulatio voluntatis* usankcjonował ich powołanie. Tożsamość członków nowo założonej instytucji tworzyła się w oparciu o właściwości życia zakonnego: zobowiązanie do osiągnięcia doskonałości chrześcijańskiej poprzez profesję trzech ślubów, charyzmat, któremu należało się poświęcić i braterstwo między członkami. Także dziś powołanie profesora musi być obiektem wielkiej troski połączonej z dbałością o życie duchowe wszystkich.

W ten sposób Wasz Zakon, w porównaniu z innymi instytucjami zaangażowanymi na arenie międzynarodowej w pomoc chorym, w solidarność i rozwój człowieka, wyróżnia się inspiracją chrześcijańską, która nieustannie musi ukierunkowywać zaangażowanie społeczne waszych członków. Umieście zachowywać i pielęgnować ten wasz szczególny charakter przez działanie z odnowioną gorliwością apostołską, zawsze w postawie głębokiej zgody z Magisterium Kościoła. Wasza cenna i dobroczynna praca, wyrażająca się w różnych obszarach i prowadzona w różnych częściach świata, skoncentrowana głównie na służbie chorym w szpitalach i placówkach zdrowotnych nie jest zwykłą filantropią, ale skutecznym wyrazem i żywym świadectwem ewangelicznej miłości.

W Piśmie Świętym wezwanie do miłości bliźniego jest związane z przykazaniem miłości Boga z całego serca, z całej duszy i ze wszystkich sił (por. *Mk 12, 29-31*). Tak więc miłość bliźniego odpowiada nakazowi i przykładowi Chrystusa, jeśli budowana jest na prawdziwej miłości Boga. W

ten sposób chrześcijanin może poprzez swoje poświęcenie sprawić, że inni będą mogli doświadczyć opatrnościowej czułości Ojca Niebieskiego, dzięki coraz głębszemu upodobnieniu się do Chrystusa. Aby braci obdarzyć miłością, trzeba jej zaczerpnąć z pieca miłości Bożej, przez modlitwę, nieustanne słuchanie Słowa Bożego i życie skoncentrowane na Eucharystii. Wasze codzienne życie musi być przeniknięte obecnością Jezusa, przed którego oczy macie przynosić także cierpienia chorych, samotność osób starszych, trudności niepełnosprawnych. Wychodząc naprzeciw tym osobom służycie Chrystusowi: „Wszystko, co czyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (Mt 25, 40).

Drodzy przyjaciele, nadal działajcie w społeczeństwie i w świecie, podążając najwspanialszymi drogami wskazanymi przez Ewangelię: wiary i miłości, aby ożywić nadzieję. Wiary jako świadectwa wierności Chrystusowi i zaangażowania w misję Ewangelii, pobudzającej was do coraz żywszej obecności we wspólnocie kościelnej i do coraz bardziej świadomej przynależności do Ludu Bożego. Miłości, jako wyrazu braterstwa w Chrystusie, poprzez dzieła miłosierdzia na rzecz chorych, biednych, potrzebujących miłości, pociechy i pomocy, osób dotkniętych samotnością, zgubieniem oraz nowymi formami ubóstwa materialnego i duchowego. Idealy te są dobrze wyrażone w waszym motto „*Tuitio fidei et obsequium pauperum*”. Słowa te dobrze streszczają charyzmat waszego Zakonu, który jako podmiot prawa międzynarodowego, nie dąży do sprawowania władzy i wpływów o charakterze doczesnym, lecz pragnie wypełniać całkowicie swobodnie swoją misję na rzecz integralnego dobra człowieka, ducha i ciała, troszcząc się zarówno o pojedyncze osoby jak i wspólnoty, a zwłaszcza o tych, którzy najbardziej potrzebują nadziei i miłości.

Niech wasze zamiary i plany wspiera swoją macierzyńską ochroną Najświętsza Maryja Panna – Matka Boża z góry Filermo. Niech wam towarzyszą swoim wstawiennictwem wasz niebieski patron św. Jan Chrzciciel i błogosławiony Gerard, święci i błogosławieni Zakonu. Ze swej strony zapewniam o mojej modlitwie za was tutaj obecnych, za wszystkich członków Zakonu, jak również za wielu zasłużonych wolontariuszy, w tym dużą grupę dzieci, jak i za tych, którzy wam towarzyszą w waszej działalności, udzielając wam równocześnie z miłością specjalnego Apostolskiego Błogosławieństwa, którym chętnie obejmuję wasze rodziny.